

Nevruz

– GürhanGürses · 20 Mart 2011

Bahar gelmiş memlekete, haberiniz ola!

Eskilerin hesabıyla kış bitti. Hayırlı ola cemi mahlûkata. Her türlü sebzevat yerini aldı toprakta. Toprak kokusu burnumuzda, kar eriyikleri hüçün tadında kaybolmak üzere.

Sabah kalktığında pırıl pırıl bir ilkbahar güneşini seni mutlu etmiyorsa, çevrende uçuşan böcekler sıcaklık bir şeyler vermiyorsa, insanlar seni anlamıyor ya da anlamaya çalışmıyorsa ne bileyim belki de sen kendini anlamıyor ya da anlayamıyor isen yine de pes etme derim. Nice güzellikler vardır yaşamda. Belki de güneşte gözükmeyen amma bir bakışta saklı olan diye Polyanna'yı rüyasında gören bir genç kız gibi dillendirmek istiyorum sebepsiz mutlulukları. Bahar geldi, hoş geldi.

Mutluluk kapımızda oynayan çocuk, yüreğimize akan kan, gözümüzde biriken yaşdır.

Mutluluk baharın gelişini haber veren cemredir. Cemrenin yüreğimizde yarattığı elektriktir. Doğuşudur sebepsiz mutlulukların, coşkların.

Mutluluk ilkbahar güneşidir. Gözlerimizi kamaştırdığımız. Mutluluk, üniversite sınavında çıkan bir tanım cümlesidir bugün. Nevruz'dur bugün, demirden dağların bir potada eritilmesidir. Tutsaklıktan özgürlüğe atılan adımdır. İlk gündür yeşilin. Beyazın ahiridir. Lakin dur bir dakika!

Ey tanrım! Güneşini yolladın, anlayamadık selamını. Yağmurunu indirdin gökten, çakamadık vaziyeti. Usulden bir rüzgârla yüzümüzü okşadın, idrak edemedik. Toprağı uyandırdın, kavrayamadık; böceklere can verdin, sebep ne diyemedik; çiçekleri renklendirdin, göremedik. Depremlerle bütün dünyayı sarstın çözemedik tsunami ile duygularımıza dalga dalga vurdun fehmedemedik.

Affet Tanrım bizi. Anlayamadık bize verdiğin nimetleri. Bilemedik nimetlerinin kıymetini. Dünyanın içine ettik; nükleer santrallerle, atom bombalarıyla, gazlarla, silahlarla... İnsanları katlettik, tabiatı harap ettik, hayvanları yok ettik, bitkileri tükettik...

Uyanışın sembolü olarak cemreyi kabullendik. Cemre farkındalığımız olsun burada. Kendimize gelmişliğimiz olsun. Mahmurluğumuzu üzerimizden atmışlığımız olsun.

Cemre düştü ilkin havaya, sonra suya, sonra toprağa, sonra cana. Toprakta bir hareket, bir bereket. Aylardan mart, kediler için cümbür cemaat, dokuz kat tat. Yüreklere sonsuz itaat. Kazma kürek faslı bitti, faslı bahar başladı. Yüreğimiz toprak kokusu ile leb a leb, gönlümüz bahar dokunuşuyla başka bir lezzet, burnumuz her çeşit sebzevatın rayihasıyla sermest. İç kafiye olayı böylece derdest.

Yüreğimize düşen cemreler bizleri bahtiyar etmektedir ve içimizde yeni duygu cereyanları oluşturmaktadır. Asıl ihtilal tabiatla olan değil yürekte, beyinde olandır diye filozofvari bir laf ile fikrimizi ve rengimizi beyan edelim herkese. Eğer tabiatı dahi örnek olarak alamıyorsak, kendimize rehber olarak seçemiyorsak; yaratılmış olan onca şeyin sebebi hikmetini, değerini ve yaratılış gayesini nasıl idrak edecek küçük ve sınırlı beynimiz?

Hoş geldin bahar, Nev-ruz der Farisiler "yeni gün" demek kelime anlamı ile. Tabiatın her dem yeniden yapılanması, düşen yaprağın canlanması, uçan kelebeğin renklenmesi, kuşların cıvı cıvı ötüşmesi, suların çağlaması. Zümrüt-ü Anka'nın kendi küllerinden doğmasıdır nevrüz. Devinin halinde olan

tabiatın kendini yenilemesidir. Dünyaca ünlü boksör Muhammet Ali aklıma geldi; tutmayın beni kelebek gibi uçmak, böcekler gibi zıplamak istiyorum. Çağlayan dereler boyunca yeleleri uzun, simsiyah bir at gibi koşmak, susadıkça çağlayan kar sularından doyasıya içmek istiyorum.

Selam size böcekler, kuşlar, kelebekler, otlar, çiçekler. Daha bir renklisiniz şimdi, daha bir tatlı, daha bir nazlı. Gökyüzü gülen yüzünü iki dakikada bir gösterir, ağlayan yüzünü diğer iki dakikada. Nisan yağmuru kararsızlığındayım a dostlar! Gökkuşağı, gelinlik bir kızın beline dolanan kırmızı kurdele gibi sarar semayı. Sanırsınız ki gökyüzü mutluluğa gebe. Sanırsınız ki şimşek kılıçlı bir evlat verecek insanlığa. Sanırsınız ki bir düğün törenidir kurulan. Kadınlar merdiven kurmaya hazır hemen gökyüzüne. Ey tanrım, verdiğin bunca zarafet, letafet ve taravet(tazelik) için şükür sana. Ey tanrım, küresel ısınmanın bozduğu dünyamız adına özür bizden.

Ey tanrım, uçan bir kuşun, açan bir çiçeğin güzelliği karşısında hürmet bizden.

Ey tanrım, bir böceğin dahi vazifesi olduğunu bize ispat ettiğin için, ey tanrım, nice usta ressamların dahi göğe merdiven koyup ve ellerindeki fırçalarla mavi fonun üzerinde renkleri ardı sıra hizaya çekmekten aciz olduğu bir dünyada kudretini gösterdiğin için.

Ey tanrım, hazanda dalından düşen bir yaprağın başka bir canlının vücuda gelmesi için gerekli olduğunu açık bir şekilde izah ettiğin için.

Ey tanrım, binlerce çiçeğe konup onun özünü aldıktan sonra ağzımıza çaldığın bir tutam balı yapan arıların karşısında dahi ne kadar güçsüz ve zavallı olduğumuzu gösterdiğin için.

Ey tanrım, akan suların ruhlarımızın karanlık mağaralarındaki sıkıntıları def eden bir tılsım olduğunu, bu suların çağlamalarının içimizi aydınlatan birer ritim olduğunu hissettirdiğin için şükür sana.

EY TANRIM, EN UFAK ŞEYLERE DAHİ İMZA ATTIĞIN HALDE BUNU GÖREMEDİĞİMİZ, İDRAK EDEMEDİĞİMİZ İÇİN, TÜM İNSANLIK ADINA ÖZÜR DİLİYOR, AF DİLİYORUM. KABUL EYLE.

Ey tanrım, bu bir duadır dilimden dökülen. Yerin derinliklerindeki hareketleri duyamadık. Suyun derinliklerindeki gizli gücü anlayamadık. Ta ki canları alana dek. Ta ki canımız yanana dek. Kızarsan toprağa, ezersen böceği, kırarsan dalı budağı, dökersen her türlü melaneti oraya buraya. Apartman ormanları oluşturursan sonuç bu olur. Kanalizasyondan mürekkep bir dünyada yaşama şanssızlığını, bedbahtlığını görüyoruz. Lağım kokulu sevdalar cereyan ediyor yeni yetme yüreklerde. Dünya mirasları yok oluyor, güneş ışınları öldürücü geliyor. Buzullar eriyor, sular artıyor, açlık başlıyor, kuraklık çoğalıyor. Sıcaklık artıyor, yağmurlar dökülüyor durmaksızın. Gökyüzü yorganımızdı, yeryüzü döşeğimiziz. Örtümüzü yaktık, döşeğimizi pislettik.

De gel yaşa bu dünyada.

Gel de yaşa.

Yaşa sen, emi!